

VI

Дѣлчо завърши и четвърто отдѣление съ отличие. Записа се ученикъ въ първи класъ. Той бѣше вече порастналъ и никой не можеше да познае сега, че това гражданче е Дѣлчо. Той бѣше облѣченъ въ хубаво палто и панталони, съ нови обуца и нова шапка. Татко му го обичаше много и искаше Дѣлчо да бжде облѣченъ, както неговитѣ другари гражданчета.

Въ града учеха сега още четири братовчедчета на Дѣлчо и едно негово братче. Всички живѣха заедно. Дѣлчо имъ бѣше дома учителъ. Той не имъ позволяваше да играятъ, докато не напишатъ уроцитѣ си и не ги научатъ. А вечеръ имъ разказваше приказки или имъ четѣше книжки. Той пакъ помагаше на татка си. Водѣше всички смѣтки и все успѣваше да учи уроцитѣ си и да бжде пръвъ ученикъ въ училището.

Така Дѣлчо завърши и първи класъ. Като настъпи лѣтната ваканция, татко му замина съ войската за София. А Дѣлчо отиде на село, да работи, както работѣше всѣко лѣто.

Той обикаляше косачитѣ да види кжде косятъ. Наминаваше да види дѣдо Димо и овцетѣ. Отиваше да навести и Ангелчо, който пасѣше конетѣ.

А когато настъпи жетва Дѣлчо бѣше вече винаги край жетваритѣ. Татко му едвамъ успѣваше да прескочи на село въ седмицата еднажъ. Грижитѣ за полето той повѣри на братъ си Вельо и на Дѣлчо. Чичо Вельо бѣше работливъ човѣкъ, но бѣше неграмотенъ, не знаеше да чете и пише, та Дѣлчо се грижеше да записва всѣки день имената на косачитѣ, орачитѣ и жетваритѣ.

Всѣко лѣто у Дѣлчови идваха много работници. Дѣлчовиятъ татко, чичо Добри, не отказваше никому, който